

Arrest

nr. 126 869 van 9 juli 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 12 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van de eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat MUTOMBO die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 december 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk.. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.1 In haar syntheseseminarie voert verzoekende partij als eerste en enige middel de *“schending van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht”*, aan.

Ingevolge artikel 39/81, 6^e lid doet de Raad, wanneer verzoekende partij binnen de voorziene termijn een syntheseseminarie heeft ingediend, uitspraak op basis van de syntheseseminarie.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond. De bestreden beslissing, namelijk de beslissing van 20 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

Artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet vermeldt uitdrukkelijk dat het standaard medisch getuigschrift de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijke geachte behandeling vermeldt. In casu blijkt dat het standaard medisch getuigschrift geen melding maakt van de graad van ernst. Het feit dat de verzoekende partij het louter oneens is met het oordeel van de verwerende partij omtrent de beoordeling van het standaard medisch getuigschrift zonder dit te weerleggen met concrete gegevens, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Een schending van de 'Wet van 29 juli 1991' wordt niet aangetoond.

Wat de beschikbaarheid van de gepaste medische behandeling in India betreft, merkt de Raad op dat dit onderdeel van het betoog geen betrekking heeft op de motieven van de bestreden beslissing.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 22 januari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 26 februari 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 13 januari 2014 opgenomen grond, wijst verzoekende partij op de schending van de motiveringsplicht en artikel 3 van het EVRM en vraagt de aanvraag 9ter toch ontvankelijk te verklaren. Verwerende partij sluit aan bij de beschikking die antwoordt op de motieven van de bestreden beslissing.

Vooreerst wijst de Raad erop dat in de beschikking van 13 januari 2014 zeer uitvoerig werd gemotiveerd waarom er geen schending van de motiveringplicht weerhouden kon worden. Het is duidelijk dat indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar ter terechtzitting opnieuw de schending van de motiveringsplicht wordt aangehaald, terwijl in de beschikking hieromtrent uitvoering gemotiveerd werd en de verzoekende partij de argumenten van de beschikking niet weerlegt, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de

beschikking onterecht werd genomen. Voorts wordt erop gewezen dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet de Raad uitspraak dient te doen op basis van de synthesesamenvatting. *In casu* bevat het verzoekschrift wel een middel omtrent artikel 3 van het EVRM, echter in de synthesesamenvatting werd het middel met betrekking tot artikel 3 van het EVRM weggelaten. Bijgevolg diende de beschikking het middel met betrekking tot artikel 3 van het EVRM niet te behandelen. Door ter terechtzitting opnieuw de schending van artikel 3 van het EVRM aan te voeren, zonder bijkomende uitleg, maakt zij op deze manier niet aannemelijk dat de beschikking ten onrechte werd genomen.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting vraagt om de aanvraag toch ontvankelijk te verklaren, wijst de Raad erop dat in huidige procedure hij overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet als annulatierechter optreedt. De Raad kan enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen. De Raad kan de aanvraag niet ontvankelijk verklaren. Evenmin kan de Raad de bestreden beslissing hervormen.

Zodoende brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend veertien door:

mevr. C. BAMPES,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES